

L'Escola Sanfeliu continua, però res no tornarà a ser igual

Aquest divendres 19 de juny es tancaran per última vegada les portes de l'edifici que durant 65 anys ha estat la llar de l'Escola Sanfeliu. Les aules, els passadissos i el pati que han vist créixer generacions de nens i nenes quedaran en silenci.

L'escola continuarà existint. Els alumnes seguiran la seva escolarització i el projecte educatiu tindrà continuïtat dins la xarxa pública. I això és una bona notícia. Però seria injust explicar només el final sense recordar el camí que ens ha portat fins aquí.

Tot va començar el 5 de juliol de 2024, quan el director i titular de l'escola va patir un infart greu. Després de gairebé dos anys de lluita i recuperació, el març de 2026 se li va reconèixer una incapacitat total que li impedia continuar exercint les seves responsabilitats.

Per a qualsevol empresa aquesta situació ja seria complicada. Per a una escola, on hi ha infants, famílies i treballadors que depenen d'un projecte educatiu, encara més.

Feia anys que s'havia plantejat a l'Administració la possibilitat que l'Escola Sanfeliu passés a formar part de la xarxa pública. La resposta sempre havia estat negativa. Per això, quan la incapacitat del titular va ser definitiva, les reunions mantingudes amb l'Administració ens van portar a una conclusió que semblava inevitable: el tancament del centre.

El 16 d'abril vam comunicar aquesta situació al claustre. L'endemà ho vam explicar a les famílies en una reunió amb representants de l'Administració i de l'Ajuntament. Ho vam fer amb el convenciment que estàvem transmetent l'única opció que existia en aquell moment.

Aquella reunió va ser una de les experiències més difícils que he viscut. La preocupació, la ràbia i la impotència de moltes famílies es van dirigir cap als qui donàvem la cara. Ho puc entendre. Quan una escola que estimes està en perill, és normal buscar respostes.

El que va venir després va ser una mobilització exemplar. Les famílies van sortir al carrer, van fer sentir la seva veu a les xarxes socials i van defensar amb fermesa la continuïtat de l'escola. La seva implicació va ser decisiva.

Però també van arribar les contradiccions. En qüestió de pocs dies, allò que se'ns havia presentat com una situació sense alternativa va començar a transformar-se. El discurs institucional va canviar. El que semblava impossible va acabar sent possible.

Finalment, es va acordar la incorporació de l'Escola Sanfeliu a la xarxa pública i la continuïtat dels mestres i del projecte educatiu.

Com a membre d'aquesta comunitat educativa, me n'alegro profundament. L'escola continuarà viva. Els infants no perdran el seu centre. Els professionals podran continuar desenvolupant la seva tasca.

Però també crec que és legítim preguntar-se si tot el patiment viscut era inevitable.

Durant setmanes, famílies, treballadors i titularitat vam conviure amb la incertesa, l'angoixa i la sensació que el tancament era irreversible. Vam haver de comunicar una notícia devastadora. Vam assumir responsabilitats i un desgast emocional enorme. I, tanmateix, la solució que finalment s'ha adoptat va acabar arribant.

No escric aquestes línies per buscar culpables. Les escric perquè crec que les institucions han de ser capaces de reflexionar sobre com es gestionen processos tan delicats. Quan parlem d'educació no parlem només d'edificis, expedients o competències administratives. Parlem de persones.

Aquest divendres l'edifici de l'Escola Sanfeliu tancarà les seves portes. Amb ell marxaran records, vivències i una part de la història del barri. Les rialles dels infants ja no ompliran aquests passadissos que durant 65 anys han estat testimonis de tantes històries.

Paradoxalment, aquest final també és un nou començament. L'escola continuarà. Però res no tornarà a ser exactament igual.

Potser aquesta és la lliçó que ens deixa tot aquest procés: que darrere de cada decisió administrativa hi ha persones que la viuen, la pateixen i en carreguen les conseqüències. I que, de vegades, preservar una escola també significa preservar la dignitat de tots aquells que han lluitat per mantenir-la viva.

Quan aquest divendres es tanquin les portes per última vegada, no només acabarà un curs escolar. Es tancarà un capítol de 65 anys d'història. I això també mereix ser recordat.

Montserrat Reig Busé